

Bjoke de Beer

Bjoke, een kleine schattige beer, ontwaakt uit haar winterslaap. Terwijl mama en papa beer nog zalig liggen te snurken klautert ze voorzichtig uit het berenhol en kijkt nieuwsgierig rond haar heen. Het is lente geworden, de lucht is blauw, de vogels oefenen hun zangtalent en de bloemen staan in volle bloei. Bjoke vindt het zalig. Ze snuift de heerlijke geuren van de natuur op en huppelt naar de rivier. Ze kan haar spiegelbeeld zien in het water.

"Eigenlijk zie ik er zo slecht niet uit na zo'n lange winterslaap", zegt ze fier tegen haar spiegelbeeld terwijl ze zich wast. Na een flinke duik in het water legt ze zich neer in het gras en geniet ze van de warme zonnestralen die haar pels weer droog en zacht maken. Plots begon haar maag heftig te knorren.

"Ik heb honger, reuzehonger" zei ze.

Héél normaal voor een beer natuurlijk, vooral na een lange winterslaap. Ze ging op zoek naar eten en in de boomgaard vlak naast de rivier vond ze appels, peren en kersen in overvloed. In een mum van tijd at ze haar buikje dik en rond.

"Was het alle dagen maar lente", wenste Bjoke.

Bjoke werd vorig jaar in de herfst geboren. Omdat ze dan nog een baby beer was moest ze de hele winter binnen blijven. Pas op de eerste lentedag mocht ze het berenhol verlaten. En vandaag begon de lente. Eindelijk mocht Bjoke de wereld gaan verkennen. Het werd voor haar één grote ontdekkingstocht.

1. Intrede Bjoke

Nagenietend van de heerlijke maaltijd genoot Bjoke volop van een mooie lentemelodie die een nachtegaal voor haar zong. Ook het gezoem van een bij trok haar aandacht. Opeens hoorde ze een stemmetje dat zeker niet van een vogel of een bij kon zijn.

"Hei, wie ben jij?"

Bjoke zette zich recht en keek rond zich heen maar ze zag niemand.

"Hallo, ik zit hier!"

Die stem kwam van boven. Bjoke keek omhoog en merkte boven in de kruin van een appelboom een klein raar mannetje op dat wild met zijn armen stond te zwaaien. Het had een gele pet op en droeg een groene vest, blauwe broek en witte laarzen. Zijn roodbruine baard had dezelfde kleuren als die van de boom waar hij in zat.

"Wie ben jij?" vroeg Bjoke nieuwsgierig.

"Ik ben Slurpbol de Elbouter" antwoordde het kleine mannetje.

"Wat een rare naam heb jij," zei Bjoke "waar kom jij vandaan?"

"Ik kom nergens vandaan, ik woon hier" antwoordde Slurpbol.

"En wat is een Elbouter?" vroeg Bjoke héél voorzichtig.

"Weet jij dat dan niet? Jij bent zeker nieuw want ik heb je hier nog nooit eerder gezien."

"Dat klopt" zei Bjoke. "Ik ben vorig jaar in de herfst geboren en ik mocht pas het berenhol verlaten op de eerste lentedag vlak na mijn eerste winterslaap."

"Euh... jij bent dus een beer" antwoordde Slurpbol een beetje angstig. "Je gaat me toch niet opeten of wel?"

"Maar nee, je moet niet bang zijn, ik eet geen vlees, enkel groenten, noten, fruit en af en toe een lekkere honingtaart," lachte Bjoke likkebaardend.

"Dan ben ik gerustgesteld, jij bent een toffe beer" zei Slurpbol opgelucht.

"Zeg, je hebt me nog altijd niet verteld wat een Elbouter is" vroeg Bjoke.

"Dat zal ik je even uitleggen" zei Slurpbol terwijl hij naar beneden klauterde en op het gras een plaatsje zocht dicht bij Bjoke.

"Elbouters zijn familie van de Kabouters. Kabouters echter zijn klein en wonen in paddestoelen. Zij zorgen ervoor dat de bospaden er altijd proper bij liggen. Wij, Elbouters zijn groter en sterker dan Kabouters en wonen hoog in de bomen. Wij staan in voor het onderhoud van de takken en bladeren."

"Daar had ik nog nooit van gehoord" zei Bjoke. Ze vond Slurpbol wel leuk en ze was blij dat ze hem had leren kennen.

"Kom," riep Slurpbol "we gaan op avontuur, we gaan naar het Fantasiabos. Daar valt altijd wel iets te beleven."

Bjoke aarzelde even, het was allemaal nieuw voor haar en ze wist ook niet zeker of ze wel zo ver van huis mocht. Maar omdat mama en papa nog altijd aan hun winterslaap bezig waren, besloot ze moedig om met Slurpbol mee te gaan naar het Fantasiabos. Onderweg vertelde Slurpbol over alle avonturen die hij als Elbouter had meegemaakt. Of die nu allemaal wel echt gebeurd waren daar had Bjoke haar twijfels over maar ze zei er niets van omdat Slurpbol zo leuk kon vertellen.

Er heerste grote drukte bij de ingang van het Fantasiabos.

"Uit de weg, maak plaats", riepen enkele kabouters luid.

"Wat gebeurt er?" vroeg Bjoke aan Slurpbol.

"Vandaag is het Webspinnendag" antwoordde Slurpbol." Dan komen alle spinnen uit het bos bijeen en houden een wedstrijd webben."

"Webben? Wat is dat?" vroeg Bjoke verbaasd.

"Wel, webspinnen maken met eigen gemaakte zijde een soort vangnet waarmee ze insecten kunnen vangen" legde Slurpbol uit. Dat noemen ze een web maken of gewoonweg webben. En vandaag is het een wedstrijd om ter snelste webben."

Toen Bjoke de webspinnen zag, schrok ze en verstopte zich vlug achter Elbouter Slurpbol. Nu ja, verstoppen kon je dat niet echt noemen, Bjoke was veel groter en breder dan Slurpbol die er hartelijk om moest lachen.

De start werd gegeven. Honderden spinnen begonnen intens te webben. Het was wel mooi om te zien. Maar Bjoke had toch liever dat de wedstrijd snel zou afgelopen zijn zodat de spinnen weer naar huis konden.

De eerste prijs, een gouden suikerspin, ging, net zoals de vorige jaren trouwens, naar de harige en toevallig ook jarige vogelspin.

2. Webspinnen

Pas toen de laatste webspin verdwenen was zetten Bjoke en Slurpbol hun avonturentocht door het Fantasiabos verder.

Plots zag Elbouter Slurpbol de vijfing Kwakkwikker over de bosweg huppelen.

"Hé, dag Kwakkwikkers, gaan jullie op uitstap?" De Kwakkwikkers schuddebolden.

"Nee, helemaal niet," antwoordden ze in koor, "wij moeten verhuizen."

"Hoe, verhuizen, was er dan geen plaats meer in de vijver of woonde je er niet graag meer?" vroeg Slurpbol.

"Jawel, het was er goed wonen en er was plaats genoeg," antwoordde één van de Kwakkwikkers, "maar de vijver is bezoedeld, het stinkt er, de vissen zijn verdwenen en door van het vieze water te drinken zijn we ziek geworden en staan we vol uitslag."

Dat vond Bjoke erg. Ook Elbouter Slurpbol was verdrietig en boos tegelijkertijd.

Teleurgesteld trokken de Kwakkwikkers verder het bos in op zoek naar een nieuwe vijver, een nieuwe thuis.

Bjoke werd er droevig van en begon te wenen.

3. Kwakkwikkers

Samen zetten ze hun wandeling door het Fantasiabos verder. Plots zag Bjoke een heleboel bomen in een kring staan.

"Dat is vreemd," zei Bjoke " bomen die een kring staan en het lijkt of ze elkaanders handen, of beter gezegd takken vasthouden."

"Dat heb je goed gezien kleine beer", lachte Slurpbol vrolijk. " Dat zijn de Draaibomen. Die doen niets liever dan dansen, de hele dag door."

"Maar bomen kunnen toch niet bewegen?" merkte Bjoke slim op.

"Gewone bomen niet nee, maar de Draaibomen zijn uitgerust met zonnebladeren. Zodra de zon hun zonnebladeren met zonne-energie hebben opgeladen beginnen ze te dansen tot ze er bijna bij neervallen. Terwijl ze uitrusten zorgen de zonnestrallen ervoor dat de zonnebladeren terug opgeladen worden. Daarna beginnen ze opnieuw te dansen. Leuk hé?"

"En hoeveel keer dansen ze zo per dag?" vroeg Bjoke zich af.

"Ik geloof dat ze één uur moeten opladen om vijf uur aan een stuk te kunnen dansen. Echter als het nacht is of als de zon niet schijnt, dan kunnen ze niet dansen" voegde Slurpbol er nog aan toe.

"Bomen die dansen op zonne-energie, dat wil ik wel eens zien" zei Bjoke.

Haar woorden waren nog niet koud of de bomen zetten zich traag maar zeker recht en begonnen te dansen. "Hun zonnebladeren zullen zeker opgeladen zijn" merkte Bjoke op.

4. Draaibomen

Op het einde kregen de Draaibomen een oorverdovend applaus van Bjoke en Slurpbol. Fier bogen de Draaibomen zich naar hun publiek om het applaus in ontvangst te nemen. Daarna vielen ze als een blok in slaap.

"Ik heb er honger van gekregen" zei Bjoke terwijl ze met haar berenklaauw over haar knorrende maag wreef.

"Ik weet een plaats waar je lekker kan eten" zei Slurpbol. "Kom we gaan smikkelen en smakkelen."

Bjoke volgde de Elbouter en een beetje later vonden ze een gezellig eetstalletje waar je gratis kon eten. Je had de keuze tussen appelijs met beukenootjes, krentenpuree met rode bessensla, wortelbrood met notenpasta, kastanjepudding en natuurlijk honingtaarten. Bjoke kreeg het water in de mond. Ze kon niet weerstaan aan al die lekkernijen en nam van elk één stukje voor Slurpbol en twee stukjes voor haar. Samen zochten ze een rustig plekje op om al dat lekkers naar binnen te spelen. Terwijl ze zaten te eten hoorde Slurpbol een verdacht geluid.

"Opgepast, nu moet je even muisstil zijn" zei Slurpbol.

"Waarom dan wel?" zei Bjoke met haar mond vol kastanjepudding.

"Ssst, onder de grond hier wonen speekwratten, slijmerikken en vraatbulten" fluisterde Slurpbol, "als die eten ruiken komen ze onmiddellijk naar boven gestormd en pakken ze al het eten af."

"Oei," riep Bjoke "dan moeten we sneller eten."

Ze begonnen allebei zo vlug mogelijk te eten maar helaas, de speekwratten hadden het eten geroken en samen met de slijmerikken en de vraatbulten kwamen ze met veel lawaai af op de geur van al dat lekkers. Bjoke en Slurpbol voelden de grond onder hen daveren en openscheuren. Onmiddellijk lieten ze al het eten vallen en verstopten zich hoog in de bomen zodat de speekwratten, slijmerikken en vraatbulten hen niet zouden opmerken.

Eén voor één kwamen ze uit de grond gekropen. Nooit had Bjoke zoiets vies en lelijk gezien en gelukkig kon Elbouter Slurpbol net op de tijd zijn twee handen

voor de muil van Bjoke houden anders hadden die vieze beesten zeker haar angstige gil gehoord. De speekwratten, de slijmerikken en de vraatbulten begonnen met elkaar te vechten om het lekkerste eten. In nog geen vijf minuten was alles op en verdwenen ze één voor één diep onder de grond waar ze thuis hoorden. Pas toen het muisstil was durfden Bjoke en Slurpbol uit de boom komen. Er was geen eten meer te bespeuren, alles was op. Verstijfd van de angst zetten ze het op een lopen. Nee, zoiets wilden ze geen tweede keer meemaken. Hun reuzehonger was helemaal over.

5. Speekwratten, slijmerikken en vraatbulten

Ze rusten wat uit op een grasperkje aan de rand van het Fantasiabos.

"Ik ben in heel mijn leven nog nooit zo bang geweest" gaf Bjoke toe.

"Oh, ik was eigenlijk niet bang hoor" zei Slurpbol met een stoere stem.

"Ja ja, nu heb je een grote mond maar daarjuist ben je toch ook hard weggelopen of niet soms?" zei Bjoke.

"Euh, ja, maar euh... dat was om jou te beschermen" zei Slurpbol en begon gelijk over iets anders te praten.

"Kijk daar heb je de Kriebelknuffels" riep hij vrolijk.

"Kriebelknuffels, wat zijn dat?" vroeg Bjoke.

"Kriebelknuffels zijn een soort vlinders met dit verschil dat zij in plaats van vleugels handen hebben waarmee ze kunnen vliegen. Met die handen kunnen zij ook kriebelen en knuffelen en daarom noemen wij ze Kriebelknuffels. Zij zorgen voor vrede en rust in het Fantasiabos." vertelde Slurpbol.

"Maar in een bos is het toch altijd vredig en rustig, of vergis ik mij?" vroeg Bjoke zich af.

"Niet altijd hoor, af en toe wordt er in het Fantasiabos wel eens ruzie gemaakt. Meestal gaat het dan om wie de boodschappen moet doen, wiens beurt het is om

de vaat te doen of wanneer een Kabouter met een Elbouter vecht om een honingtaart."

"Dat is niet leuk, ruzie maken" zei Bjoke.

"Da's waar", zei Slurpbol. "En als we de ruziemakers zelf niet de baas kunnen, roepen wij de hulp in van de Kriebelknuffels en die zorgen ervoor dat de ruzie stopt, dat alle narigheid verdwijnt en dat iedereen weer lief is voor mekaar."

"Hoe doen die dat?" vroeg Bjoke nieuwsgierig.

"Door met hun handen te kriebelen en te knuffelen natuurlijk", lachte Slurpbol.

"Van kriebelen moet je lachen en van knuffelen wordt je blij. Dan heb je toch geen zin meer om ruzie te maken, of wel soms?"

Bjoke gaf Slurpbol overschot van gelijk.

"Als ik geen beer moest zijn, dan was ik zeker een Kriebelknuffel geworden" lachte Bjoke.

"En als papa en mama nog eens ruzie maken dan roep ik er de Kriebelknuffels bij" zei Bjoke.

"Super idee," lachte Slurpbol.

6. Kriebelknuffels

"Zeg Slurpbol, weet jij of er in het bos ergens bloemen staan? Ik zou mijn mama willen verrassen en voor mijn papa neem ik een honingtaart mee. Kan dat?"

"Je bent in het Fantasiabos. Hier is alles mogelijk" antwoordde Slurpbol.

Even later stonden ze midden in een bloemenweide.

"Mooi hé," zei Slurpbol, "in deze weide staan alle bloemen van het hele bos bij elkaar."

"O ja, prachtig, en zoveel kleuren, en ze ruiken lekker. Mag ik er een paar plukken?" vroeg Bjoke.

"Ja doe gerust," zei Slurpbol, "alleen van de Veertigsecondenbloem moet je afblijven."

Nu had Bjoke al een paar vreemde dingen meegemaakt in het Fantasiabos maar een Veertigsecondenbloem, dat vond ze tot nu toe wel het allervreemdste.

"Hein? Een Veertigsecondenbloem? Waarom noemt die zo?" vroeg Bjoke aan Slurpbol.

"Die noemt zo omdat die slechts één keer per jaar en dat op de eerste lentedag gedurende veertig seconden haar kelkblaadjes opent. Dan mag je een wens doen. Daarna sluit de bloem weer tot de eerste lentedag van het volgende jaar" vertelde Slurpbol.

"Maar de eerste lentedag, dat is vandaag dus als we geluk hebben gaan we de Veertigsecondenbloem zien open bloeien" zei Bjoke. "Hm... welke wens zou ik doen?"

"Let wel, je mag je wens niet verklappen, dat moet een geheim blijven anders komt ze niet uit" zei Slurpbol. "Kom we zetten ons neer dicht bij de Veertigsecondenbloem en hopen maar dat ze zo dadelijk haar kelkblaadjes opent."

"Ik vind het spannend" zei Bjoke die haar zenuwen moeilijk in bedwang kon houden.

De andere bloemen waren ook nieuwsgierig naar de Veertigsecondenbloem want de meeste onder hen hadden haar nog nooit gezien. In afwachting hielden alle bloemen generale repetitie. Immers vanavond openen zij het grote lentefeest in Fantasiabos met een lentebloesemdans.

"Mag ik ook naar het lentefeest komen? En krijg je daar ook eten?" vroeg Bjoke die al terug een beetje honger kreeg.

"Ja, natuurlijk ben je uitgenodigd en ja, er zal eten en drinken zijn, genoeg voor wel honderd kleine beren" lachte Slurpbol.

"Cool," zei Bjoke. Met één oog keek ze naar de lentebloesemdans en met het andere hield ze de Veertigsecondenbloem nauwlettend in de gaten want Bjoke was vastbesloten een wens te doen.

En alles gebeurde zoals ze gehoopt hadden. In het midden van de lentebloesemdans opende de Veertigsecondenbloem haar kelkblaadjes. Het duurde precies veertig seconden voordat de kelkblaadjes weer sloten. Slurpbol en Bjoke waren niet vergeten een wens te doen. Ze wilden het maar al te graag aan elkaar vertellen maar toch zwegen ze want anders zou hun wens niet uitkomen. Ze lachten allebei dus ze zullen wel iets moois gewenst hebben vermoed ik.

7. Veertigsecondenbloem

Een beetje verder op een open plek zag Bjoke wel duizend of misschien wel tweeduizend kleine kevers met lichtgevende regenboogvleugels. Ze stonden op het punt de lucht in te vliegen.

"Hé, wie zijn dat en wat gaan die doen?" vroeg Bjoke zich af.

"Dat zijn de Zoefdorren, onze luchtacrobaten. Die zijn speciaal opgeleid om in de lucht te dansen terwijl hun regenboogvleugels licht geven. Echt mooi om te zien hoor, vooral als het donker is" zei Slurpbol.

"Dat zal zeker de moeite waard zijn om naar te kijken" riep Bjoke opgetogen.

"Trouwens, vanavond treden ze ook op tijdens het grote lentefeest" zei Slurpbol.

"Zeg, mogen mijn mama en papa ook naar het feest komen?" vroeg Bjoke beleefd.

"Natuurlijk" zei Slurpbol "hoe meer beren hoe meer vreugd" lachte hij.

"Dan hoop ik dat ze tijdig uit hun winterslaap ontwaken" zei Bjoke heel ernstig.

"Kom we hebben geluk," zei Slurpbol, "de generale repetitie gaat starten. We zoeken een goed plekje uit om de Zoefdorren in actie te zien."

8. Zoefdorren

Toen alle Zoefdorren verdwenen waren lag de open plek er erg verlaten bij.

Slurpbol keek met gefronste wenkbrauwen rondom zich heen.

"Ik geloof dat we verdwaald zijn" zei Slurpbol opeens.

"Zeg dat het niet waar is, ik dacht dat jij het Fantasiabos kende als je eigen broekzak?" zei Bjoke teleurgesteld.

"Ja, dat dacht ik ook maar blijkbaar bestaan er toch nog plekken in dit bos waar zelfs ik nog nooit geweest ben." gaf Slurpbol eerlijk toe.

"Maar geen nood," zei hij, "ik heb de oplossing."

Slurpbol haalde uit zijn achterzak een klein muziekdoosje.

"Zeg Slurpbol, dit is nu niet het moment om muziek te spelen, ik wil naar huis, mama en papa zullen ondertussen wel wakker geworden zijn uit hun winterslaap en als ze zien dat ik er niet ben dan zullen ze héél ongerust zijn" jammerde Bjoke.

"Kom kom, je hoeft niet te panikeren" zei Slurpbol. "Dit is geen gewoon muziekdoosje hoor. Kijk goed, als ik aan het hendeltje draai begint er muziek te spelen en komen er lichtgevende Glinsterbellen uit het doosje gevlogen. Die stijgen op tot boven de hoogste bomen van het bos en blijven daar een tijdje hangen. Dan weten de Eéntientjes dat er iemand hun hulp nodig heeft."

"Eéntientjes, wie of wat zijn dat nu weer?" vroeg Bjoke nieuwsgierig.

"Eéntientjes zijn kleine lieve en vooral hulpvaardige bosengeltjes. Zij wonen in een luchtkasteel en zij helpen dieren in nood" vertelde Slurpbol.

"Vlug, draai dan aan het hendeltje van het muziekdoosje, het is al bijna donker aan het worden. Straks komen we nog te laat op het lentefeest." panikeerde Bjoke. En zogezegd, zogedaan. Slurpbol draaide aan het doosje, er kwam muziek uit terwijl tientallen Glinsterbellen de lucht invlogen. Omdat ze lichtgevend

waren kon je hen goed zien en volgen tot boven de hoogste boom. Daar bleven ze hangen tot de Eéntientjes kwamen aangevlogen. Ze waren met twee, Eéntientje nummer één en Eéntientje nummer twee.

"Zijn jullie verdwaald?" vroeg Eéntientje nummer één.

"Ja, Elbouter Slurpbol is de weg kwijt en ik wil naar huis." zei Bjoke in paniek.

"Kunnen en willen jullie ons helpen?"

"En waar moeten jullie naartoe?" vroeg Eéntientje nummer twee.

"Ik woon in een berenhol aan de rand van het Fantasiabos vlak bij de boomgaard waar appels, peren en kersen groeien." wist Bjoke te vertellen.

"Oei oei, dat is nog zeker twee uur lopen" zei Eéntientje nummer één. "Dat halen we niet."

"Hoe dat halen we niet," reageerde Bjoke verbaasd.

"Nee, het lentefeest begint binnen één uur en alle Eéntientjes moeten helpen opdienen. En afspraak is afspraak. Sorry!"

Bjoke zag het niet meer zitten. Ze begon zachtjes te huilen.

"Ik wil mijn mama en mijn papa, ik wil naar huis."

Slurpbol kreeg medelijden en dacht na hoe hij dit zou kunnen oplossen.

"Ik weet het," riep hij plots.

"O ja," snikte Bjoke terwijl dikke tranen over haar berenwangen rolde.

"Ja, jij en ik gaan met Eéntientje nummer één naar het lentefeest. Eéntientje nummer twee vliegt zo vlug ze kan naar je mama en papa en nodigt ze meteen uit om ook naar het grote lentefeest te komen. Zo heeft Bjoke haar mama en papa terug bij haar en kunnen we samen toch nog van het lentefeest genieten."

De Eéntientjes keken naar elkaar.

"Dat vinden wij een goed idee. Eén Eéntientje minder op het feest is niet zo erg en als wij daardoor Bjoke kunnen helpen dan hebben we vandaag onze goede daad gedaan."

Zo gezegd, zo gedaan. Bjoke en Slurpbol volgden Eéntientje nummer één naar het lentefeest en Eéntientje nummer twee vloog zo snel ze kon naar het berenhol.

"Zeg," vroeg Bjoke aan Eéntientje nummer één, "wat doen jullie als er geen dieren in nood zijn?"

"In onze vrije tijd maken wij dromen voor de dieren in het bos. Niet alle dieren weten hoe of van wat ze moeten dromen. Daarom helpen wij ze een handje."

"Dus, als ik wil dromen van een honingtaart bijvoorbeeld dan kunnen jullie voor mij zo een honingtaart, ik bedoel een droom maken." zei Bjoke.

"Ja, dat klopt," zei Eéntientje nummer één.

"Jij met je honingtaarten altijd, jij verandert nog eens in een honingtaart Bjoke," lachte Slurpbol. Eéntientje nummer één had er plezier in en ook Bjoke lachte mee en moest toegeven dat het grappig was.

"Hier je krijgt een Droomballon van mij. Als je zin hebt om te dromen blaas je de ballon op, hang er een kaartje aan met je naam en je lievelingsdroom. De ballon vliegt automatisch naar ons luchtkasteel waar je lievelingsdroom door de Eéntientjes gemaakt wordt."

"Whauw, als ik dat aan mijn mama en papa vertel, die gaan mij nooit geloven" zei Bjoke verwonderd.

"Maar hoe komen de dromen dan bij de dieren terecht" vroeg Slurpbol. "Moeten die dan een drankje innemen of krijgen ze een prik?"

"Nee, je voelt er niets van, het is pure toverkracht. Maar daar mag ik niets over vertellen, dat moet een geheim blijven."

9. Eéntiendromen

Bjoke en Slurpbol kwamen aan op de plek waar het grote lentefeest zou plaats vinden.

"Bedankt Eéntientje nummer één" riep Bjoke blij en opgelucht.

"Graag gedaan, en amuseer jullie goed" wuifde Eéntientje hen nog na.

Alle bewoners van het Fantasiabos waren aanwezig. Het bos was mooi versierd, er stonden overal drinkfonteinen, er waren grote ijsbergen met aardbeismaak, tientallen snoepbomen en eetstalletjes met honingtaarten in overvloed. Bjoke snoof de geur van alle heerlijke gerechten op en maakte aanstalten om van elk een stukje te proeven.

"Nu nog niet" riep Slurpbol haar toe, "het feest moet eerst plechtig geopend worden door prins en prinses Fantasia.

"Dag Bjoke," zei een heel zware stem.

Bjoke draaide zich om en riep luidkeels: "Mama, papa, wat ben ik blij jullie te zien." Bjoke sprong tegelijkertijd in de armen van mama en papa en gaf hen wel honderdduizend berenzoenen en berenknuffels.

"Ik heb zoveel te vertellen, ik heb webspinnen gezien en vieze vraatbulten en dat hier, dat is mijn vriend Slurpbol de Elbouter."

"Maar wij hebben ook een hartig woordje met jou te praten hoor" zei papa beer streng. "Zomaar weglopen van huis, dat mag toch niet?"

"Je hebt gelijk papa maar ik zal het nooit meer doen , echttegentegteg." beloofde Bjoke met de ogen toe en haar berenklauw op het hart.

"En omdat jij de liefste mama bent heb ik bloemen voor je geplukt en papa voor jou heb ik een grote honingtaart." Bjoke dacht er zo gemakkelijk vanaf te komen en voegde er nog vlug aan toe: "Maar je hoeft de taart niet alleen op te eten hoor papa, ik wil wel helpen, dat is toch lief van mij hé? "

" Hm," bromde papa beer, "het is goed voor een keer. Over die taart zullen we het morgen verder over hebben maar vertel nu eens eerst waar je de hele dag heb gezeten?"

Bjoke wou al haar avonturen aan mama en papa vertellen maar daar was nu even geen tijd voor.

"Sst," zei Slurpbol, "het feest gaat beginnen."

"Ahum, ahum, ahum," Slimbol de Hoofdelbouter schraapte zijn keel, "Hartelijk welkom op ons jaarlijks lentefeest. En mag ik dan nu vragen om recht te staan voor Prins en Prinses Fantasia." Iedereen stond recht en toen het muisstil was speelde het orkest de officiële hymne ter ere van Prins en Prinses Fantasia terwijl die plechtig hun intrede deden.

10. Fantasiahymne

Er volgde een oorverdoverend applaus voor het geliefde prinsenpaar.

Terwijl de prinses het ceremonielint doorknipte verklaarde prins Fantasia het lentefeest officieel voor geopend.

De Zoefarren zetten het feest in met een prachtige luchtshow, nog mooier dan op de repetitie die Bjoke en Slurpbol deze namiddag hadden bijgewoond. Iedereen genoot ervan, dat kon je aan de vele 'oh's en ah's' duidelijk horen. Daarna deden de bloemen hun lentebloesemdans. De Webspinnen waren er alle honderd en ook de Kwakkwikkers waren van de partij. Zij hadden ondertussen een nieuw onderkomen gevonden in het Fantasiabos. Gelukkig maar. De Kriebelknuffels hielden een oogje in het zeil mocht er iets fouts lopen maar het bleek niet nodig, alles verliep vlotjes en gesmeerd.

Van de vraatbulten, slijmerikken en spekwratten hoefde niemand schrik te hebben. Die durven immers 's nachts niet uit hun onderaardse hol komen want, raar maar waar, ze hebben schrik in het donker.

De Draaibomen konden ook meevieren. Meedansen konden ze niet, de zon was ondergedoken dus kregen hun zonnebladeren geen energie meer maar ze maakten toch veel plezier.

Om middernacht eindigde het feest. De eerste lentedag was voorbij. Bjoke was blij dat ze met mama en papa terug naar huis kon. Slurpbol liep een eindje met hen mee.

"Bedankt Slurpbol, ik vond het een leuke dag" zei Bjoke een beetje ontroerd en gaf hem een stevige berenknuffel.

"Graag gedaan hoor, ik heb er ook van genoten. Maar nu kruip ik mijn boompje in, ik ben ontzettend moe" geeuwde Slurpbol.

"Goed idee" zei mama beer, "zodra we thuis zijn vliegt Bjoke ook onmiddellijk naar bed.

"Maar, ik moet toch weer geen winterslaap doen hé?" vroeg Bjoke met bange stem. "Nee hoor," stelde mama haar gerust, "morgenvroeg sta je gewoon op zoals iedereen."

Bjoke hoefde de droomballon, die ze van de Eéntientjes had gekregen niet te gebruiken. Zij had vandaag voldoende avonturen meegemaakt om er misschien wel een héél jaar van te dromen.

"Mijn wens is lekker uitgekomen," zei ze zachtjes, "maar ik verklap hem lekker niet."

In de verte hoorde Bjoke het geroezemoes van enkele Elbouters die te diep in het glas hadden gekeken maar dat stoorde haar niet. Het duurde niet lang of Bjoke zat in dromenland. En ze droomde van een klein raar mannetje dat wild met zijn armen stond te zwaaien. Het had een gele pet op en droeg een groene vest, blauwe broek en witte laarzen. Zijn roodbruine baard had dezelfde kleuren als die van de boom waar hij in zat.

11. Finale

Einde

Toon Daems
Opa van Bjoke
5/8/2007